

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

Un problema sobre el que tothom ha d'opinar

LES BASES ESTRANGERES A ESPANYA

per Joan BERENGUER

Els càlculs han estat fets per tècnics nordamericans: la guerra, si arribés a esclatar, produiria en els primers minuts la mort de 800 milions d'éssers humans, tenint compte de la potència actual dels armaments atòmics. Naturalment, en la xifra de 800 milions estem comptats també els espanyols que moriríem en els primers minuts de la conflagració. El govern del general Franco ens arrossega a prendre part a una guerra mundial, en primera línia, donada la dispersió de les bases atòmiques estrangeres sobre el nostre territori. Quants espanyols han estat comptats entre els 800 milions de víctimes? Un càlcul objectiu, si es considera la situació de les bases, porta a pensar que dos terços de la població serien destruïts.

El perill a que el nostre país es troba exposat, ha aparegut amb tota la seva agudesa durant els dies de la crisi de Cuba, el passat mes d'octubre. Al costat de Madrid es va veure en funcionament el dispositiu d'alarma de Torrejón, a Saragossa les famílies dels militars nordamericans van ser traslladades als refugis atòmics, a Barcelona el dia 23 d'octubre l'aeròdrom del Prat va rebre 150 bombarders estratègics nordamericans, i el dia 24 fou tancat a la circulació (els diaris digueren que «per a realitzar reparacions a la pista central»). La solució pocífica de la crisi cubana ha allunyat momentàniament el perill, però el manteniment de la guerra freda per part dels Estats Units permet l'existència de nombrosos centres de tensió internacional que en qualsevol moment poden originar una nova crisi i desembocar a una guerra nuclear.

En aquestes condicions, és urgent la mobilització per a treure el nostre país de la primera línia de combat en una eventual guerra atòmica.

Fa uns dies el govern franquista ha donat compte d'haver dirigit al govern dels Estats Units una demanda de revisió dels acords militars del 1953, en virtut dels quals s'establiren a Espanya les bases. ¿Es que el govern franquista es proposa allunyar d'Espanya el perill de la destrucció atòmica? Tot el contrari: Franco al seu discurs de Burgos va insinuar, i el seu ambaixador a Washington, en manifestacions recents ha expressat clarament els propòsits que els animen. Es tracta d'obtenir dels Estats Units una ajuda econòmica i política més importants que les actuals, per tal d'apuntalar el seu decrepít règim que es tambaleja sota els cops de la lluita popular. Es tracta de fer noves concessions criminals, que suposen situar el país en un lloc encara més perillós que el que ara ocupa, a canvi del recolzament dels imperialistes americans.

La premsa franquista, perdut tot sentit

de la vergonya, exposa altres oferiments que el govern està disposat a negociar: urani de les nostres mines per a les indústries nuclears que projecta el govern de l'Alemanya d'Adenauer, «la nostra província» del Sahara com a polígon de proves atòmiques per a França; com les venedores al mercat, Franco diu als imperialistes; ¡trieu i remeneu!, perquè cada dia que passa el règim es veu més obligat a cercar l'ajut estranger per a mantenir-se al poder contra l'odi del poble. Per a aconseguir aquest objectiu, no hi ha tracte prou indecent que detingui al franquisme.

Per la seva banda, la premsa nordamericana no fa cap misteri dels objectius que el seu govern està interessat a obtenir a Espanya: la retirada de les rampes de llençament de coets de Turquia i d'Itàlia — diu — és un preludi a la instal·lació de submarins Polaris a Espanya. La base naval de Rota (Càdix), que ha costat 120 milions de dòlars, podria servir de port a un grup de nou submarins Polaris — precisa alegrement el *New York Times* — i les altres bases a Espanya encara són interessants «per a ésser utilitzades per les forces clàssiques i els bombarders nuclears de l'OTAN».

El govern franquista fa el possible per a mantenir el poble ignorant de que en totes aquestes negociacions es juga amb la vida de dos terços de la població d'Espanya. Intenta difondre la sensació que són «tractes tècnics», que només són «mesures estratègiques», com si la guerra fos una cosa impossible, com si les bombes atòmiques fossin dipositades a la lluna i no a les bases que formen una xarxa sobre tota la península.

Front a la inconsciència i als criminals projectes del règim, cal que totes les persones que s'adonen del perill — i en primer lloc els comunistes — es plantegin com una tasca principal mobilitzar tot el poble per la seva supervivència; es tracta d'evitar l'espectacle (segurament agradable als maníacs de la guerra) de que Espanya sigui convertida en un brasero atòmic.

Precisament el govern franquista, en demanar la discussió amb els americans del tractat del 1953, dona ocasió a tots els espanyols per a que també opinin. Aquesta és una qüestió que ens interessa a tots, per això cal aconseguir que tothom digui el que pensa de la presència d'armes atòmiques a Espanya. Cal trencar amb el silenci encobridor d'un problema que afecta a la vida de tots nosaltres. I per a fer-ho tenim un terme: els mesos que ens separen del proper octubre, data en la que fi-nixen els acords del 1953.

Tal com indica la recent resolució del

Comité Central del nostre Partit, és necessari combinar totes les formes d'acció legals (conferències públiques, col·loquis, articles, etc.) i extra-legals (fulls clandestins, inscripcions a les parets, parades de treball, manifestacions, etc.) per tal d'aconseguir que des de cada racó de Catalunya s'exigeixi que sigui derogat el pacte del 1953, que l'Exèrcit espanyol ocupi les bases nordamericanes mentre es procedeix al seu desmantellament, i que sigui adoptada una política exterior de neutralitat.

COMUNICAT DEL COMITÉ EXECUTIU DEL PSU DE CATALUNYA SOBRE LA SUBSCRIPCIÓ D'AJUT AL PARTIT

El mes de març de l'any passat, el Comité Executiu del PSU de Catalunya va fer pública una declaració en la qual s'adreçava a tots els militants comunistes, simpatitzants i altres antifranquistes demanant-los de participar a una gran campanya d'ajut econòmic a la lluita que mena el Partit contra la dictadura del general Franco.

El Comité Executiu comunica que amb data 31 de desembre del 1962 va quedar tancada aquesta campanya que ha reportat la quantitat de **924.150 pessetes**.

El Comité Executiu saluda i felicita les organitzacions del Partit, tots els comunistes i simpatitzants que amb el seu entusiasme i esforç prop de les masses del país i dels antifranquistes emigrats a amb les seves aportacions personals, han permès d'assolir els objectius econòmics i polítics que el Partit es proposava.

El resultat de la subscripció mostra la confiança que les masses i el poble de Catalunya donen al PSU, en haver participat destacadament a l'esforç econòmic que el nostre Partit els hi ha demanat. Els comunistes, estimulats per aquesta expressiva manifestació de simpatia i adhesió a la nostra política ens esforçarem per incrementar la lluita contra el règim franquista.

El Comité Executiu considera que la tasca d'ajudar econòmicament el Partit ha de ser una preocupació constant de les organitzacions i militants, els quals haurien de retenir i utilitzar les benèfiques experiències de la campanya que tanquem per tal d'ampliar i consolidar l'ajut permanent al Partit. Per això el nostre portaveu TREBALL publicarà d'ara endavant, totes les quantitats que es rebin a l'administració del Partit per aqueix concepte.

**El Comité Executiu del PSU
de Catalunya**

Gener del 1963

EL QUE NECESSITEN ELS TREBALLADORS ES UN SALARI DE 140 A 160 PESSETES.

La decisió anunciada pel general Franco d'augmentar el salari mínim per al peó a 60 pessetes és pregonada amb gran entusiasme per la premsa del Règim. Què pretén amb això el govern? Tement les lluites que s'acosten, necessita crear un clima d'esperances i d'il·lusions que apaivagui la indignació de la classe obrera i freni la seva lluita en defensa d'un augment real del salari. En aquesta línia, el Ministre del Treball, que mai queda curt quan es tracta de pronosticar l'esdevenidor, ha augurat als treballadors ni més ni menys que «un any socialment trascendental».

Un exemple per a tots els comerciants i industrials mitjans i petits

Els membres del ram d'hosteleria de Barcelona han rebut una circular d'un «grup d'industrials d'hosteleria que vetlla pels interessos de tots» en la qual es denuncien les maniobres d'un «gabinet tècnic» que representa exclusivament els interessos dels grans industrials del ram. Aquest «gabinet tècnic» es proposa fer recaure sobre els hostellers mitjans i petits el pes del nou arbitri de radicació, mitjançant el sistema del «impost concertat» amb l'Ajuntament, fórmula amb la qual podrà repartir la càrrega el seu criteri (és a dir: segons el criteri dels grans, que són els qui haurien de pagar més). Els autors de la circular que comentem es dirigeixen a tots els seus companys invitant-los a rebutjar l'impost concertat, a negar-se a sofrir les pressions que els grans intentaran exercir damunt d'ells, i a atènyer-se a les bases de l'ordenança fiscal que preveuen la tributació en proporció als metres quadrats que ocupa cada establiment.

Aquest és un bon exemple per a tots els comerciants, industrials o professionals de com cal organitzar-se i lluitar per les pròpies reivindicacions. La unió de tots els perjudicats pot fer recular els grans beneficiaris de la situació actual, que gaudeixen de la complicitat dels poders públics.

Els autors de la circular esmentada segueixen el camí encertat. Encara que, de moment, només es proposen lluitar contra el repartiment injust de l'arbitri de radicació, si persisteixen en la via d'unir tots els perjudicats, que és la justa, poden obtenir victòries més importants. Per exemple: organitzar la lluita contra el propi arbitri de radicació. Si un grup d'homes conscients i decidits es proposa realment lluitar per la defensa dels interessos propis (que són els de tots els qui es troben en la mateixa situació), poden aixecar un moviment d'opinió de grans proporcions que l'Ajuntament franquista es vegi obligat a tenir en compte. El silenci només beneficia els grossos, que són els qui disposen de les oficines municipals com si fossin un departament adjunt de les seves empreses.

per Teresa BONET

Però deixem les promeses i anem als fets. Aquestes 60 pts. el Govern no les ha donat per la seva voluntat. Li han estat arrencades per l'acció de les masses, pel grandios moviment vaguístic de la primavera passada i per totes les accions reivindicatives que l'han seguit i que continuen desenvolupant-se. Sense aquesta pressió constant, decidida, de la classe obrera, com s'explicaria que el govern faci aquesta concessió quan només fa uns mesos s'obstinava a negar el més mínim augment de salaris? Què lluny ha quedat ja el tò intransigent de Garabitas!

Però aquestes 60 pts. no resolen el veritable problema de les necessitats vitals dels treballadors. Ja fa un any, l'Associació Social Patronal en un estudi sobre els salaris a diverses regions d'Espanya, arribava a la conclusió que un matrimoni amb dos fills, necessitava a Barcelona, **només per atendre a l'alimentació**, 72'62 pts diàries, i a Girona la mateixa família i pel mateix concepte, hauria de guanyar 76'76 pts l, repetim, aquestes dades de pressupost les faciliten els propis patrons. A més cal tenir en compte que durant l'any que ha transcorregut des de la seva publicació els cost de la vida no ha cessat d'eleva-se, i es pot calcular l'alça, al menys, en un 15%. La mateixa Associació ha dit que el darrer mes de novembre el pressupost mínim diari per a un matrimoni amb dos fills, era a Madrid de 154'34 pts per dia.

El Comité Central del PSU renova la seva invitació a les altres forces polítiques catalanes de crear un Comité de Coordinació que compregui tots els grups i partits antifranquistes de Catalunya, i de propiciar junts una entesa general, sense exclusions, de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta dels diversos pobles d'Espanya.

El PSU considera que les possibilitats d'aconseguir un canvi per via pacífica estan lligades objectivament a la conclusió d'un acord general de l'oposició antifranquista dels diversos pobles d'Espanya sobre un programa mínim i un Govern democràtic, de concentració nacional, sense exclusions, encarregat d'assumir el poder a la caiguda de la dictadura i de preparar eleccions lliures.

En relació amb les aspiracions nacionals del nostre poble, el PSU entén que la restauració de les llibertats autonòmiques aconseguides per Catalunya durant la República podria constituir una base de partida per a avançar després, d'acord amb la voluntat popular, cap a formes més perfectes d'autogovern i de col·laboració amb els altres pobles d'Espanya en els marcs d'un Estat multinacional.

El PSU està disposat a examinar els punts de vista de les altres forces i arribar a un compromís acceptable per tots que condueixi al restabliment de la democràcia.

(De la Resolució del Comité Central del PSU de Catalunya. Gener del 1963)

D'altra banda, per tal que ningú no pugui fer-se la més mínima il·lusió sobre l'abast del nou salari, el Ministre ha reconegut que per al conjunt del país «només el 15% dels peons estava interessat en el salari mínim reglamentari». És a dir, que únicament una infima minoria de treballadors de les regions més atrassades del país podrà beneficiar-se d'aquest petit augment.

I si això és així per el conjunt d'Espanya, amb major raó ho és per a Catalunya, on la immensa majoria dels treballadors cobren salaris en molt molt superiors a l'establert pel govern. Amb raó els obrers catalans, com els de la resta del país diuen: Aquestes 60 pts. són una burla, un escarni!

No, a Catalunya aquest augment no satisfà a ningú i l'ambient de descontent i de lluita que es respira a les fàbriques ho confirma. Per als treballadors està plantejada amb la mateixa força que abans la necessitat de lluitar per aconseguir un salari de 140 a 160 pts.

Recentment ha aparegut una crida dels Delegats de la Oposició Sindical Obrera d'Astúries, Madrid, Catalunya, Euscadi i Andalusia. Aquesta crida, fent-se intèrpret d'aqueixa sentida reivindicació, juntament amb altres reivindicacions econòmiques i polítiques, invita a lluitar per salaris de 140 a 160 pts. diàries per 8 hores de treball. Perquè només la lluita pot aconseguir-les.

Aquesta crida, que ja està circulant profusament a Barcelona i altres llocs, està destinada a jugar un gran paper en la consolidació i desenrotllament de les Comissions d'Oposició Sindical que és precís tenir a cada lloc per a orientar i dirigir la lluita dels treballadors en defensa dels seus drets i reivindicacions.

En emprendre aquest nou període de lluites, la classe obrera ho fa enfortida per la seva pròpia experiència. L'exemple dels miners asturians, dels obrers de Beasain, dels de la General Elèctrica de Bilbao, dels de la Siemens, entre d'altres, té el va d'una brúixola per la qual han de guiar tots els treballadors per a marxar per camins segurs cap a la conquesta d'un salari que els permeti viure decorosament.

Per als comunistes, i per a tots els treballadors d'avantguarda, es planteja com una tasca de primeríssim pla el promoure i organitzar accions reivindicatives a tot el país, el plasmar en accions cada vegada més combatives i millor organitzades el descontent i el desig de lluita dels treballadors per millors condicions de vida.

El treball lent, les parades de treball, les vagues, totes les accions grans i petites que es desenrotllaran en aquest període prepararan, culminaran en potents moviments vaguístics, la immensa força dels quals és la única capaç de fer cedir les posicions del govern i la patronal.

En començar aquest nou any, els treballadors també pensen que pot ser un any socialment trascendental. Però per a que ho sigui no confien ni en el bon voler de Franco, ni en les exhortacions demagògiques a que les empreses prenguin «decisiones voluntàries» en matèria de salaris. Tot el que hi pugui haver de trascendental en les conquestes socials i polítiques dels treballadors serà el resultat, el fruit, de la seva unitat i de la seva lluita.

Declaracions de N. Khruixtxov sobre la lluita del poble espanyol

La redacció del periòdic democràtic espanyol «Espanya Popular», que es publica a Mèxic, s'ha dirigit al camarada Nikita Khruixtxov i ha sol·licitat la seva opinió sobre algunes qüestions relacionades amb la lluita del poble espanyol. A continuació publicuem les respostes de N. Khruixtxov a les preguntes que li han estat formulades.

Pregunta: En els darrers temps ha estat desplegada a tot el món una àmplia campanya de protesta contra les repressions desfermades a Espanya. Què penseu d'aquesta campanya de solidaritat amb el poble espanyol i de l'escandolosa vulneració dels drets més elementals de l'home pel govern franquista?

Resposta: Tothom té notícia de les barbàries tortures que són aplicades a les presons feixistes als democràtics espanyols detinguts. La consciència dels pobles no pot resignar-se a que Franco sufoqui de la manera més brutal els naturals anhels de pau i de democràcia que sorgeixen en el poble espanyol. Igual com totes les altres forces progressistes del món, el poble soviètic sempre ha comprès profundament i seguit amb càlida simpatia la lluita heroica del poble espanyol contra el feixisme. No dubto que, d'ara endavant, seguirà mostrant-se solidari amb la coratjosa lluita del poble espanyol.

En desfermar la repressió contra les forces democràtiques, el govern franquista trepitja fins els elementals drets humans garantits per la Declaració dels Drets de l'Home i per la Carta de l'Organització de les Nacions Unides, de la qual Espanya n'és membre. Totes les manifestacions de que la campanya de solidaritat amb els democràtics espanyols té un caràcter «anti-espanyol», sonen com un sacrilegi en boca dels qui apliquen una política de subordinació d'Espanya a les forces imperialistes agressives i venen el territori de la nació per a les bases militars estrangeres.

La lluita del poble espanyol per les llibertats democràtiques està estretament lligada amb la lluita de les àmplies masses populars contra la reacció, contra el perill de guerra nuclear, amb la lluita per la pau a tot el món, i per això es comprèn el desig dels pobles de tots els països de donar al poble espanyol el màxim ajut i el màxim recolzament. El deure de tot home honrat és considerar aquest ajut i aquest recolzament com la seva pròpia causa.

Pregunta: Durant l'anomenada crisi del Caribe s'ha intensificat la lluita del poble espanyol per la liquidació de les bases aero-navals nord-americanes instal·lades a Espanya i per la rescisió del conveni militar hispano-americà, que fineix en 1963. Creieu que aqueixes bases nord-americanes tenen un caràcter defensiu i que damunt d'Espanya plana alguna amenaça que les faci imprescindibles?

Resposta: Es notori que les bases nord-americanes es van instal·lar i s'instal·len, no per a defensar Occident de la mítica «agressió comunista», sinó per a preparar l'agressió al camp socialista. No cal repetir que la Unió Soviètica i els altres països socialistes no han tingut ni tenen respecte a Espanya pretensions territorials ni de cap altre classe.

Nosaltres ens pronunciem rotundament contra la guerra mundial. La Unió Soviètica, dedicada al compliment del gran programa d'edificació de la societat comunista, fa tot el possible per tal d'evitar una catàstrofe bèl·lica. Tanmateix, no podem oblidar que les forces agressives d'Occident intensifiquen la carrera armamentista i han muntat al voltant de la Unió Soviètica un dogal de bases militars, a les quals assignen un paper important en els seus plans d'agressió a la URSS. En aqueixos plans els agressors reserven un paper de no poca entitat a les bases militars instal·lades a Espanya.

La instal·lació de les bases militars nord-americanes a Espanya ja li ha costat cara al poble espanyol. Haig d'afegir que els cercles governants d'Espanya, en cedir el territori nacional per a bases dels Estats Units, posen en gran perill el país en el cas que arribés a esclatar una guerra termonuclear. Donat l'actual desenvolupament del material de guerra, la presència a Espanya de bases militars controlades per estrangers pot amenaçar l'existència mateixa del poble espanyol.

Pel que es veu, el poble espanyol se n'adona del paper que juguen aquestes bases a Espanya i del risc que suposen si esclatés una guerra. Lluitant contra les bases nord-americanes i per la denúncia dels acords militars hispano-nord-americans, el poble espanyol pot defensar-se i aportar una valiosa contribució als esforços dels pobles de tot el món, que lluiten per alliviar la tibantor internacional, pel desarmament general i per una pau durable.

Pregunta: 1962 ha estat un any de grans lluites a Espanya per les reivindicacions immediates dels treballadors i per les llibertats democràtiques. Què desitjariem a la classe obrera i al poble espanyol en el nou any 1963?

Resposta: El camí del poble espanyol

vers a llibertat i la democràcia ha resultat difícil. El poble espanyol ha tingut que sofrir doloroses pèrdues, però aquestes pèrdues no han trencat el seu esperit combatiu. 1962 entrarà en la història del moviment d'alliberament del poble espanyol com un any de notables accions de les masses treballadores contra la dictadura de Franco, per la satisfacció de les seves reivindicacions vitals i per les llibertats democràtiques. Si, malgrat l'existència del règim feixista al país, el poble espanyol ha donat aquests exemples de valerosa lluita, és evident que les seves forces són inesgotables i que no ha perdut la seva combativitat.

El restabliment de la democràcia a Espanya seria, indubtablement, una gran contribució a la lluita comú dels pobles d'Europa per la distensió, pel desarmament general, per la pau i per la democràcia. Si el poble està aglutinat, si està unit, si veu clarament l'objectiu de la lluita i està decidit a assolir-lo, no hi ha dubte que vencerà. Desitjo als treballadors espanyols èxits en la seva lluita contra la dictadura feixista, per la liquidació de les bases militars estrangeres a la seva pàtria, pel triomf de la política de pau i democràcia.

LA CAMPANYA PER ARDIACA I ELS SEUS COMPANYS

(vé de la pàg. 4)

amplitud a diversos països d'Europa i d'Amèrica Llatina.

Durant tot el mes de gener, centenars de delegacions s'han presentat a l'Ambaixada franquista a París per a protestar contra les mesures repressives de la dictadura. A Marsella, Tolosa, Perpinyà, Bordeus i altres importants ciutats franceses s'han celebrat o van a celebrar-se importants actes de solidaritat amb Pere Ardiaca, i els respectius consulsats espanyols reben dotzenes de delegacions que s'interessin pel nostre camarada i els seus companys.

Nombroses organitzacions i personalitats democràtiques de Mèxic s'han dirigit a les autoritats espanyoles per a exigir l'alliberament d'Ardiaca. Per manca d'espai només donem el nom d'algunes: Confederació de Treballadors d'Amèrica Llatina, Taller de Gràfica Popular, un grup de professors de la Universitat de Mèxic, la Federació Obrera Revolucionària, l'Associació Mexicana de Periodistes, un grup d'artistes plàstics, els professors i alumnes de la Universitat Obrera de Mèxic.

La campanya segueix desenvolupant-se amb major impuls des de que ha estat coneguda la notícia del trasllat d'Ardiaca i els seus companys a Madrid. Cal que tothom exigeixi del Capità General de la I Regió Militar, a Madrid, que Ardiaca i els seus companys siguin transferits a la jurisdicció ordinària. En el nostre proper número donarem una més àmplia informació.

SUBSCRIPCIO D'AJUT AL PSU DE CATALUNYA

Llista núm. 6 (última)

	pessetes
Comarca 30 Sud (5a entrega) ...	3.180
» 25 (2a entrega) ...	5.000
» 15 (3a entrega) ...	3.663
» 10 (4a entrega) ...	1.605
» 30 Nord (5a entrega) ...	2.430
Zona 3 ...	975
Zona Mx ...	115.397
Zona Vz ...	77.663
Zona Cb ...	3.233

Total llista núm. 6 213.146

Suma anterior 711.004

TOTAL GENERAL 924.150

PER LA LLIBERTAT DE PERE ARDIACA

Quan el 16 de desembre del 1962, la policia feixista de Barcelona va agafar, maltractar i empresonar Pere Ardiaca, aquest tenia 52 anys. En feia trenta que era comunista.

Pere Ardiaca va néixer a Balaguer l'any 1909. Els seus pares, gent del camp, per a evitar al fill la dura vida del pages pobre, van fer-lo ingressar al Seminari. Allà el seu instint del que era just i del que no ho era va ensopegar amb dubtes que els seus mestres no podien esclarir. Ardiaca va

deixar el Seminari quan encara no tenia vint anys.

Lavors va anar a França, cercant aires nous. Va aprendre l'ofici de pintor. Va conèixer el món del treball i les seves lluites. El seu natural rebel el portà als cercles més avançats del seu temps: sindicats de classe; centres culturals dels treballadors; grups de joves esperantistes que aleshores pensaven trobar una germanor universal mitjançant un idioma únic.

Quan Pere Ardiaca tornà al seu poble, als vint i tres anys, ja se sentia marxista. Els rics el miraven malament no sols perquè no s'havia fet capellà sino perquè explicava als treballadors allò que havia après als llibres de Marx i Lenin. Els joves l'anaven a trobar per conèixer els seus conceptes sobre tot allò que els inquietava: la pobresa, la ignorància, l'amor, la religió, les desigualtats socials... Pere Ardiaca explicava tot el que sabia i, a l'ensem, aprenia. I amb un grupat d'homes i dones entusiastes va crear a Balaguer la secció del Partit Comunista de Catalunya.

Per a guanyar-se la vida pintava les cuines i les masies dels humils. Els rics no li donaven feina. En el seu modest pis va instal·lar una petita aula on donava classes nocturnes de francès i cultura general. Els seus alumnes eren fills de treballadors. Amb altres homes avançats de Balaguer impulsà tota activitat en bé de la comunitat: creació d'una biblioteca municipal, defensa de l'escola nacional, organització de conferències culturals, etc..

La seva vida de militant portà Pere Ardiaca a Barcelona. Aquí esdevingué un periodista revolucionari. Els seus coneixements i certes característiques personals, en feren un bon orador. La seva veu — propagadora de les solucions del Partit Comunista — s'escoltà arreu de Catalunya.

El feixisme, encapçalat pel General Franco, encengué la foguera de la guerra a

Espanya. En aquells dies, a Catalunya es fusionaren els quatre partits obrers existents en el Partit Socialista Unificat. Pere Ardiaca en fou un dels impulsors i, més tard, un dels seus dirigents.

Durant els 32 mesos de resistència popular a l'agressió feixista, Pere Ardiaca va estar al seu lloc: organitzador de les milícies, de l'ajut del camp al front i, més en avant, redactor cap del diari TREBALL, el de més tiratge a Catalunya.

L'exili no va enfonsar Pere Ardiaca. No va decidir pas esperar inactiu el gran dia del retorn. Escollí el camí de la lluita amb totes les seves conseqüències i la lluita el va portar a Barcelona quan ja feia anys que era membre del Comitè Executiu del PSU de Catalunya i del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

En el compliment de la seva responsabilitat de dirigent comunista català, Pere Ardiaca ha estat detingut, maltractat, empresonat i posat a disposició d'un Tribunal Militar franquista. Els torturadors no van arrencar-li ni una paraula escrita o verbal que pogués perjudicar el seu Partit, els seus companys o els que amb aquests lluiten a Catalunya contra la dictadura franquista. Els botxins de la Brigada Social fa 25 anys que volen destruir homes com Pere Ardiaca i no han pogut. No podran. La força de la opinió nacional i internacional han fet que la policia de Barcelona no pogués tenir més de 72 hores a les seves urpes a Pere Ardiaca i els altres antifranquistes detinguts amb ell.

Però una greu amenaça pesa damunt d'ells: la de l'inquisitorial Tribunal Militar franquista. D'allà hem d'arrencar Pere Ardiaca i tots els presos polítics amb una acció constant, infatigable, que obligui les autoritats franquistes a posar fi a les tortures, a disoldre la Brigada Social de torturadors i els Tribunals Militars per fets d'opinió que en tot país civilitzat són drets indiscutibles de l'home.

Comunicat del CE del PSU

PERE ARDIACA I ELS SEUS COMPANYS HAN DE SER TRANSFERITS A LA JURISDICCIO ORDINARIA

L'emoció suscitada dins i fora d'Espanya per la notícia de la detenció, la nit del 16 de desembre, del nostre camarada Pere Ardiaca, membre del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, ha portat el govern a donar-ne compte en una nota oficiosa.

Al mateix temps, s'ha sabut a Barcelona que Pere Ardiaca i els seus companys van ser traslladats de Jefatura a la Presó Provincial de Barcelona el dimarts dia 18: en el terme de 72 hores que marca la llei. Aquest fet assenyalava un canvi de conducta per part de les autoritats franquistes, que van tenir segrestats durant algunes setmanes torturant-los, els nostres camarades Miquel Nuñez, Cebrià Garcia, Vicent Cazcarra i tants altres.

El trasllat d'Ardiaca i el seus companys a la presó en el terme legal és un resultat de la campanya nacional i internacional contra la repressió franquista, els efectes de la qual campanya són acusats de manera visible pel govern, pels diaris i per les radios franquistes.

Aquest canvi no mitiga, però, l'arbitrarietat de la repressió franquista contra els seus adversaris polítics ni la injustícia que representa l'entrega d'Ardiaca i els seus companys als Tribunals Militars d'excepció.

El Comitè Executiu del PSU crida el poble de Catalunya i de tot Espanya i l'opinió pública mundial a mobilitzar-se per a exigir que Ardiaca i els seus companys siguin alliberats o transferits a la jurisdicció ordinària.

Envieu cartes i resolucions al Ministre de Justícia a Madrid, al Capità General de la IV Regió Militar a Barcelona, i a les Ambaixades franquistes a l'estranger. Manifesteu per tots els mitjans al vostre abast la protesta contra la repressió franquista. Exigiu la llibertat de Pere Ardiaca i els seus companys o llur transferència a la jurisdicció ordinària.

**El Comitè Executiu del PSU
de Catalunya**

Barcelona, 29 de desembre del 1962

LA CAMPANYA PER ARDIACA I ELS SEUS COMPANYS

La detenció del camarada Pere Ardiaca i dels seus companys ha despertat un moviment de solidaritat tant al nostre país com internacionalment.

Les organitzacions del Partit a Barcelona i altres llocs de Catalunya han difós milers d'octavilles cridant la classe obrera i tot el poble català a mobilitzar-se i exigir que Ardiaca i els seus companys siguin transferits a la jurisdicció ordinària. Als carrers de Barcelona han aparegut centenars d'inscripcions proclamant: «Llibertat per a Pere Ardiaca».

Dintre d'aquesta mobilització té particular importància la carta que han dirigit 102 metges al Capità General de la IV Regió Militar, en favor del Dr. Gutiérrez-Díaz. La signen, entre d'altres, els doctors A. Pedro Pons, Piulachs, Trias de Bes (President del Col·legi de Metges de Barcelona); R. Sarró, Codiña, García Verde, Barraquer Bordas, C. Pérez-Vitoria, etc...

D'altra banda, 49 prestigiosos intel·lectuals de Barcelona també s'han dirigit al Capità General demanant que el Dr. Gutiérrez-Díaz, les persones empresonades amb ell, i Domingo Ribes, de 64 anys d'edat, detingut el 9 de gener i la salut del qual inspira serioses preocupacions, siguin transferits a la jurisdicció ordinària. Entre d'altres personalitats, signen aquest document els escriptors J. Rubió Balaguer, J. Carbonell, J. Triadó, J. M. Castellet, Joan Oliver, J. V. Foix i Salvador Espriu; els catedràtics A. Badia, M. Jiménez de Parga, A. Latorre, J. L. Sureda, i J. M. Valverde; els professors de la Universitat M. Sacristà, J. Petit, M. Monguío i J. Nadal; els arquitectes J. Gili, Oriol Bohigas, A. Moregas, J. Puigdefàbregas i J. M. Martorell; i els artistes J. M. Subirachs, Maria Girona, Ràfols Casomada i F. Todó.

La companya està adquirint una gran

(continua a la pàg 3)